

**Stawać się powieleniem Chrystusa
i doświadczać Go jako Pasterza naszych dusz**

Wersety biblijne: 1 P 2:21–23, 25; Mt 11:28–30; Flp 1:27; 2:2.

I. Jako wierzący w Chrystusa możemy stać się powieleniem Chrystusa, naszego wzoru – 1 P 2:21:

- A. Życie codzienne Pana Jezusa pod Bożymi rządami stanowi wzór, dzięki któremu możemy podążać Jego śladami, stając się Jego powieleniem – w. 21–23; Ef 4:20–21.
- B. Słowo greckie, przetłumaczone w Pierwszym Liście Piotra 2:21 jako *wzór*, oznacza wzorzec pisma, szablon używany do nauki pisania poprzez odwzorowywanie kształtów liter:
 - 1. Pan Jezus postawił przed nami swoje życie jako taki wzornik, dzięki któremu możemy je powtórzyć, wstępując w Jego ślady i nimi podążając – Mt 11:28–30.
 - 2. Bóg nie chce, abyśmy naśladowali Chrystusa o własnych siłach; nie potrzebujemy naśladowania, lecz powielenia – Rz 8:29; 2 Kor 3:18.
- C. Musimy stać się powieleniem Chrystusa, Jego kopią; dokonuje się to za sprawą procesu, który obejmuje bogactwa boskiego życia; gdy ten proces dobiegnie końca, staniemy się powieleniem Chrystusa – J 3:15; Ef 3:8.
- D. Do zilustrowania tego, co Piotr miał na myśli, mówiąc, że Chrystus jest dla nas wzorem, możemy posłużyć się procesem wykonywania odbitek kserograficznych.
- E. Aby stać się powieleniem Chrystusa jako naszego wzoru, musimy doświadczać Go jako Tego, który w nas żyje, jest w nas formowany i czyni sobie dom w naszych sercach – Ga 2:20; 4:19; Ef 3:16–17a:
 - 1. Nowy Testament objawia, że Chrystus głęboko wiąże się z naszą wewnętrzną istotą – Ga 1:16; Kol 3:10–11.
 - 2. Pneumatyczny Chrystus – Chrystus jako życiodajny Duch – żyje w nas – 1 Kor 15:45b; Ga 2:20:
 - a. Boża ekonomia polega na tym, że „ja” zostało ukrzyżowane w śmierci Chrystusa, a Chrystus żyje w nas w swoim zmartwychwstaniu – J 14:19.
 - b. Jesteśmy jednym duchem z Panem, dzielimy z Nim jedno życie i powinniśmy teraz być z Nim jedną osobą – 1 Kor 6:17; Kol 3:4; Flp 1:21a.
 - c. Skoro Chrystus mieszka w nas jako Duch, musimy pozwalać Mu w nas żyć – J 14:16–19; Ga 2:20.
 - 3. To, że Chrystus został w nas uformowany, oznacza, że osiągnął w nas pełnię wzrostu – 4:19:
 - a. Chrystus narodził się w nas, gdy się nawróciliśmy i w Niego uwierzyliśmy; następnie żyje w nas w naszym chrześcijańskim życiu, a na koniec, gdy osiągniemy dojrzałość, będzie w nas uformowany – J 1:12–13; 3:15; Ga 2:20; 4:19.
 - b. Formowanie się Chrystusa w nas polega na tym, że pozwalamy wszechzawierającemu Duchowi zająć każdą część naszej wewnętrznej istoty, że Chrystus osiąga w nas pełnię wzrostu – Kol 2:19; Ef 4:15–16.
 - c. Formowanie się Chrystusa w nas wskazuje, że zostajemy Nim organicznie ukonstytuowani – Kol 3:10–11.
 - d. Słowo *uformowany* w Liście do Galatów 4:19 odpowiada słowu *obraz* w Drugim Liście do Koryntian 3:18; Chrystus zostanie uformowany w nas po to, byśmy mogli Go wyrażać, nosząc Jego obraz.
 - 4. Chrystus, który w nas mieszka i jest w nas formowany, czyni sobie dom w naszych sercach – Ef 3:16–17a.

5. Podczas gdy Chrystus w nas żyje, jest w nas formowany i czyni sobie dom w naszych sercach, stajemy się Jego powieleniem ze względu na zbiorowy wyraz Boga – Rz 8:29; 12:4–5; Obj 21:2.

II. Stając się powieleniem Chrystusa, możemy doświadczać Go jako Pasterza naszych dusz i radować się Nim w tym aspekcie – 1 P 2:25; Mt 11:28–30; Flp 1:27; 2:2:

- A. Jako Pasterz naszych dusz pneumatyczny Chrystus dogląda naszego wewnętrznego stanu, troszcząc się o to, w jakim położeniu znajduje się nasza wewnętrzna istota:
 1. Chrystusowe organiczne pasienie zajmuje się przede wszystkim naszą duszą – Ps 23:3.
 2. Chrystus pasie nas, troszcząc się o dobro naszej duszy i doglądając stanu naszej wewnętrznej istoty – por. Hbr 13:17.
 3. Takie pasienie to wewnętrzne, głębsze, organiczne pocieszenie.
- B. Ponieważ nasza dusza jest bardzo skomplikowana, potrzebujemy, aby Chrystus, który jest życiodajnym Duchem w naszym duchu, pasł nas w naszej duszy i troszczył się o nasz umysł, emocje i wolę oraz wszelkie nasze problemy, potrzeby i zranienia – J 14:16–17; 1 Kor 15:45b; 6:17:
 1. Jako nasz pneumatyczny Pasterz, Chrystus troszczy się o nas z wnętrza naszego ducha.
 2. Jego pasienie zaczyna się od naszego ducha i rozchodzi na każdą część naszej duszy.
 3. Z naszego ducha Chrystus dociera do wszystkich części naszej duszy i troszczy się o nas w czuły, organiczny i wszechobejmujący sposób.
- C. Chrystus jako Pasterz naszych dusz przywraca naszą duszę do właściwego stanu – Ps 23:3a:
 1. Przywrócenie naszej duszy do właściwego stanu oznacza, że zostajemy ożywieni.
 2. Obejmuje ono również odnowienie i przeobrażenie – Rz 12:2; 2 Kor 3:18.
- D. Pan jako Pasterz naszych dusz daje naszej duszy odpoczynek – Mt 11:28–30:
 1. Pan wezwał tych, którzy usilnie trują się nad przestrzeganiem przykazań prawa bądź zabiegają o sukces w różnych dziedzinach, by przyszli do Niego po odpoczynek – w. 28.
 2. Odpoczynek ten odnosi się nie tylko do uwolnienia od trudu i ciężaru związanego z prawem czy religią bądź też z jakąkolwiek inną pracą czy odpowiedzialnością, lecz także do doskonałego pokoju i pełnego zaspokojenia.
 3. Wziąć Pańskie jarzmo to przyjąć wolę Ojca – 12:50.
 4. Pan prowadził takie właśnie życie, w którym ograniczała Go wola Ojca i w którym dbał On tylko o nią (J 4:34; 5:30; 6:38); był w pełni zaspokojony wolą Ojca i zaznawał odpoczynku w swoim sercu.
 5. Odpoczynek, jaki znajdujemy, gdy bierzemy Pańskie jarzmo i uczymy się od Niego, to odpoczynek wewnętrzny, odpoczynek dla naszych dusz – Mt 11:29–30.
- E. Gdy Pan pasie nasze dusze i przywraca je do właściwego stanu, nie tylko doświadczamy Chrystusa, lecz także się Nim radujemy – Flp 2:2; 3:1a:
 1. Doświadczenie Chrystusa to coś, co odbywa się głównie w naszym duchu, natomiast radowanie się Nim ma miejsce w duszy – 1:27; 2:2.
 2. Jeśli pojawia się jakiś problem z naszą duszą, możliwa jest sytuacja, w której doświadczamy Chrystusa, ale się Nim nie radujemy.
 3. W odniesieniu do Chrystusa nasz smak wiąże się przede wszystkim z naszą duszą; dlatego właśnie, aby się Nim radować, potrzebujemy, by Pan pasł każdą część naszej duszy, zwłaszcza umysł.